

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЗАЙНЯТОСТІ В УКРАЇНІ

Ринок праці, як важлива багатопланова сфера економічного і соціально-політичного життя суспільства потребує кваліфікованого регулювання з метою підвищення ефективності його функціонування. Саме створення дієвої системи регулювання сфери зайнятості є одним з основних соціальних заходів розвитку суспільства.

Трансформація політики ринку праці має бути спрямована на забезпечення достойною роботою населення незалежно від місця проживання, на стимулювання економічної активності населення, розвиток та реалізацію трудового потенціалу. Це стане вагомим чинником дальшого економічного зростання [1, с. 318–320].

Залежно від стану економіки та ринку праці передбачається здійснення активних та пасивних заходів регулювання зайнятості.

До активних заходів належать: створення додаткових і нових робочих місць шляхом реструктуризації економіки, розвитку приватного бізнесу, особливо малого й середнього, створення умов для іноземного інвестування та для само зайнятості населення тощо; профорієнтація, підготовка й перепідготовка кадрів; організація громадських робіт; посилення територіальної та професійної мобільності робочої сили; розвиток служби зайнятості тощо.

До пасивних заходів належать: виплата допомоги у зв'язку з безробіттям і надання допомоги членам сімей, які перебувають на утриманні безробітних [3].

Сучасна політика зайнятості включає систему заходів, спрямованих на регулювання ринку праці та підвищення якісного рівня трудових ресурсів: створення системи профнавчання та працевлаштування, збір і поширення інформації про стан попиту і пропозиції на ринку праці, створення фондів страхування на випадок безробіття, розвиток системи соціального забезпечення [4].

Накопичений досвід формування ринку праці в Україні, а також узагальнення теоретичних моделей, які вже реалізовані в країнах із розвинутою ринковою економікою, свідчить, що доцільнішою для умов України є модель регулювання, яка адекватна соціально-ринковій організації, оскільки саме вона поєднує принцип ринкової свободи господарювання (тобто збереження власної мотивації до праці та механізму саморегуляції виробництва) із принципом соціального вирівнювання (тобто забезпечення рівних стартових умов, життєвих шансів для кожного) [2, с. 52–68].

Отже, сучасний механізм державного впливу на ринок праці передбачає у розвитку нових форм зайнятості, стимулюванні росту заробітної плати разом із створенням умов для активації політики інвестування та зростання зайнятості, зниження віку виходу на пенсію та збільшення терміну отримання освіти як до початку, так і в періоді трудової активності.

Список використаних джерел:

1. Будаговська С. Мікроекономіка і макроекономіка / С. Будаговська, О. Кілієвич. – К. : Основи, 2007. – С. 318–320.
2. Павловський М. Макроекономіка перехідного періоду / М. Павловський. – К. : Техніка, 2003. – 178 с.
3. Буряк П. Ю. Економіка праці та соціально-економічні відносини : [навчальний посібник] / П. Ю. Буряк, Б. А. Карпінський, М. І. Григор'єва. – Київ : Центр навчальної літератури, 2004. – 440 с.
4. Стеченко Д. М. Державне регулювання економіки : [навч. посібник] / Д. М. Стеченко. – К. : МАУП, 2000. – 176 с.